

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale Ordinario di Venezia (Itaalia) 2. märtsil 2023 – UD, QU, VU, LO, CA versus Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell'Interno

(Kohtuasi C-126/23, Burdene ⁽¹⁾)

(2023/C 189/24)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale Ordinario di Venezia

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: UD, QU, VU, LO, CA

Kostjad: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell'Interno

Eelotsuse küsimused

Euroopa Kohtult küsitakse (olukorras, mida kirjeldati punktis A, mis on seotud kahju hüvitamise hagiga, mille alaliselt Itaalias elavad Itaalia kodanikud esitasid riigi-seadusandja vastu, tulenevalt nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivis 2004/80/EÜ, „mis käsitleb kuriteoohvritele hüvitise maksmist“ ⁽²⁾, ette nähtud kohustuste rakendamata jätmise ja/või ebakorrekse ja/või mittetäieliku rakendamise eest, ning eelkõige liikmesriikide kohustuse, mis on ette nähtud sama direktiivi artikli 12 lõikes 2, kehtestada 1. juuliks 2005 (nagu on järgnevalt sätestatud artikli 18 lõikes 1, hüvitava kaitse üldskeem, mis tagab kahju asjakohase ja õiglase hüvitamise kõigi vägivallakuritegude ja tahtlike kuritegude ohvritele, juhul kui neil on võimatu saada otseselt vastutavatelt isikutelt kantud kahju eest täielikku hüvitist), sest nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/80/EÜ ei ole riigisisesele õiguskorda õigel ajal (ja/või täielikult) üle võetud:

a) arvestades, et seaduse nr 122/2016 artikli 11 lõikes 2-bis, milles tehakse tapmisohvri vanematele ja õele hüvitise maksmine sõltuvaks sellest, et ohvri ei ole abikaasat ega lapsi, kuigi on olemas lõplik kohtuotsus, millega antakse ka nendele õigus kahjuhüvitisele, mille maksmise kohustus on kuriteo toimepanijal:

— kas tahtlike vägivallakuritegude ohvri vanematele ja õele hüvitise maksmine, mis on tapmise korral ette nähtud 7. juuli 2016. aasta seaduse nr 122 (õigusnormid, millega täidetakse kohustused, mis tulenevad Itaalia kuulumisest Euroopa Liitu – Euroopa seadus 2015–2016) ja selle hilisemate muudatuste (mis tehti 20. novembri 2017. aasta seaduse nr 167 artikliga 6 ja 30. detsembri 2018. aasta seaduse nr 145 artikli 1 lõigetega 593–596) artikli 11 lõikes 2-bis, mis sõltub (vanemate puhul) ohvri laste ja abikaasa puudumisest ja (vendade või õdede hüpoteesi korral) ohvri vanemate puudumisest, on kooskõlas direktiivi 2004/80 artikli 12 lõikes 2 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklites 20 (võrdsus), 21 (diskrimineerimiskeeld), artikli 33 lõikes 1 (perekonna kaitse), artiklis 47 (õigus tõhusale õiguskaitsevahendile ja õiglasele kohtulikule arutamisele) ja EIÕK 12. protokolli artiklis 1 (diskrimineerimiskeeld) sätestatuga?

b) Seoses hüvitise maksmise piiridega:

— kas seaduse nr 122/2016 (õigusnormid, millega täidetakse kohustused, mis tulenevad Itaalia kuulumisest Euroopa Liitu – Euroopa seadus 2015–2016) ja selle hilisemate muudatuste (mis tehti 20. novembri 2017. aasta seaduse nr 167 artikliga 6 ja 30. detsembri 2018. aasta seaduse nr 145 artikli 1 lõigetega 593–596), artikli 11 lõikes 3 sätestatud hüvitise maksmise tingimust, mis väljendub sõnades „igal juhul artiklis 14 sätestatud fondi kättesaadavuse piires“, ilma et ükski norm kohustaks Itaalia riiki eraldama summasid, mis võimaldaksid konkreetsel juhul maksta hüvitisi, mis määratletakse ka statistilisel alusel ning millega saab igal juhul konkreetselt hüvitada mõistliku ajaga õigusjärglastele kahju, võib pidada „ohvritele õiglaseks ja asjakohaseks hüvitiseks“, millega rakendatakse direktiivi 2004/80 artikli 12 lõikes 2 sätestatut?

⁽¹⁾ Käesoleva kohtuasja nimi on väljamõeldud nimi. See ei vasta ühegi menetluspoole tegelikule nimele.

⁽²⁾ EÜT 2004, L 261, lk 15; ELT eriväljaanne 19/07, lk 65.